КАТАРЗИС

АНАРХИСТКИ ЖУРНАЛ ЗА СВОБОДЕН ЖИВОТ

БРОЙ 7 / ЗИМА 2008

Системата живее от кръвта и енергията на нашите поробени животи;
колкото повече време хабим, за да оцеляваме по нейните правила,
толкова по-трудно ще ни е да пробваме по друг начин.
Възвръщането на времето и енергията ни от нейните лапи
е предпоставка и основа за започването на истинска съпротива.

СЪДЪРЖАНИЕ:

Първата стъпка трябва да е отцепването на интелигентните и разумни индивиди от това общество.

ЕДИН АНАРХИСТ, ЕДНА РЕВОЛЮЦИЯ

Преди каквото и да е било да стане възможно, революционерът трябва да възвърне живота и душата си от завладяващите сили на страха и отчаянието, както и от всекидневните форми, които капитализмът и йерархията приемат: прахосаното време, работейки за някой алчен шеф, измамите на корпоративните медии, вредата от нараняващите и властнически взаимоотношения, изолацията и пасивността на сивата градска рутина. Той/тя трябва да направи от своето съществуване смело приключение, героично пътешествие далеч от всичко, което е познавал/а, вървейки ръка за ръка с тези, които ще го/я накарат да се чувства сигурно дори и в най-опасните начинания.

Революцията изисква и създава нов вид хора, които действат и се развиват извън масата. Не следвайте и не търсете последователи – намерете истински себеподобни. Не е важно количеството, а качеството, затова не се вълнувайте единствено от бройката.

No Border Show

На 27.08.2007 в инфоцентър "Екотопия" се проведе No Border Show. Събитието започна с прожекция на филма "Beyond The Screams: a latino/chicano hardcore punk documentary" (1999), представящ DIY хардкор/пънк сцената на малцинствата от латино/чикано произход в САЩ. Филмът е дело на Мартин Сорендгай, вокалист на култовата хардкор банда с латино членове Los Crudos, а сега в Limp Wrist. В "Beyond The Screams" е представено възникването и историята на хардкор/пънка сред латино имигрантите, техният DIY подход за организиране на концерти, издаване на записи, правене на турнета, намиране на места за свирене и т.н. Както и тяхната философия относно "направи-си-сам" идеалите, солидарността със запатистите и политическите идеи в сцената. Представени са и много кадри от маршове и демонстрации за правата на имигрантите идващи от Мексико срещу дискриминационната политика на американското правителство.

След него започна прожекция на филма "Без Граници, Без Нации" (2006), българска продукция за международния "Лагер без граници", провел се през 2005 година в България и Гърция. Филмът представя интервюта с български и международни активисти относно проблемите с граничния контрол, ограничаването на свободата на движение, грубото третиране на нелегалните емигранти, също така има кадри от демонстрациите при бежанския лагер във Венна, където българските и гръцките активисти след конфронтация с полицията успяха да се доберат до лагера и да помогнат на част от бежанците, като успяха да вземат списък с техните имена и да им осигурят юридическа защита.

След филмовите прожекции дойде време за песни и танци. Но не просто музика, а музика с послание. Музика събаряща границите и обединяваща активните хора със социално съзнание. Това бе втория пънк концерт, някога организиран в Разград и успяха да се съберат около 40 човека, което за този град си е стабилна цифра. Първи свириха Ballett in Stiefeln (Балет с кубинки) - раздърпани и окъсани пънкари от Германия. Те забиха около 10-12 провокативни политически песни и доста нажежиха атмосферата в инфоцентъра. Акустиката в залата не беше на добро ниво, но това изобщо не попречи на хората да усетят музиката и идеите на балета с кубинки.

След тях се появиха Pavilionul 32 от Тимишоара, Румъния. Името на северните ни съседи идва от лудницата в Тимишоара, а именно отделението за тежки случаи на психично болни, проявяващи агресия наричащо се Pavilionul 32. Вокалът им, Тави, призова всички да се съберат по-близо до групата, за да се получи истински контакт между хората. Говореше за това,

че всички трябва да сме обединени, да се забавляваме заедно без агресия, да си помагаме взаимно, да се борим срещу расизма, сексизма, национализма, ксенофобията и всички видове дискриминация и деления между хората, за да успеем да създадем едно наистина свободно безвластно общество.

Pavilionul 32 бяха невероятни, а музиката им бърз и енергичен хардкор от старата школа, представяща в най-добра светлина източно-европейската радикална хардкор/пънк сцена. Румънците изпяха своите песни като Solidaritate (Солидарност) и Nimeni Nu Este Ilegal (Никой не е нелегален). Залата стана като сауна, а пода бе целия мокър. Събитието приключи без аварии и инциденти. То също така предизвика интерес и от страна на местните медии, дори и полицаи дойдоха да видят какво става, но нямаше никакви проблеми. Все пак Разград е малък град, в който всичко се разчува. Бандите продължиха своето турне, като имаха и концерт в Зона 51, Варна. А след това продължават да обикалят Европа. Надяваме се шоуто в Разград да е помогнало наистина за разширяването на DIY контракултурната мрежа в региона.

Трети Free Festival в Разград

За трети път в Разград се проведе, така наречения, Free Festival. На 22.09.2007 градският парк бе изпълнен с множество младежи, ентусиазирани от идеята да споделят ненужните си вещи, вместо да ги изхвърлят. За наше щастие времето беше благоприятно и слънчево. Фестът започна около 15:00 и събра около 60-70 човека. Освен местните хлапета, на фестивала дойдоха и хора от други градове, както и няколко наши приятели от чужбина. На безплатния пазар бяха изложени най-различни дрехи, музикални дискове, нашивки, списания, вегански, екологични и анархистки брошури. Най-голям интерес предизвикаха последният брой на "Катарзис" и новото DIY издание, носещо пикантното име, "Хляб и Лютеница". Нашите приятели от Букурещката анархо група (www.fight-back.tk), заедно с една дама от германския анархо-феминистки колектив Erinyen бяха донесли дистро с множество дискове, зинове, нашивки, значки, гривни и обеци. Както винаги имаше и безплатна вегетарианска кухня, която този път предлагаше вегетарианска мусака със соя, картофена салата, картофи на фурна, печени сладкиши и плодове. Доброто настроение беше подплатено с пънк, хардкор, ска и реге музика. Проведе се и традиционното хек състезание на мрежа, в което взеха участие 8 отбора. След него бе организиран и безплатен курс по йога. Около 30 човека сформираха огромен кръг, като разтягаха и правиха най-различни упражнения. Когато слънцето се скри, времето захладня и част от хората решиха да се сгреят с помощта на техните ска/пънк танцувални умения. Фестивалът приключи

около 21:30 часа, а дрехите, които останаха невзети, бяха занесени на дома за стари хора с увреждания. Радваме се, че идеята на този фестивал намира плодородна почва в нашия град и все повече хора се запознават с анархистките алтернативи, които са контра на днешното капиталистическо и консуматорско общество.

Антифашистко шествие в Букурещ

Около 100 човека взеха участие в антифашистката демонстрация в Букурещ по случай международния ден против фашизма и антисемитизма - 9 Ноември. Шествието бе организирано от местния анархистки колектив Fight Back (www.fight-back.tk), но поради проблеми с общината то не се проведе на 9-ти, а бе отложено за 10-ти Ноември. Времето през съботния ден бе доста лошо. Още от сутринта започна да пръска, като дъждът ту се усилваше, ту намаляваше. Въпреки неблагоприятното време около 10:00 часа започнаха да се събират хора на площада пред "Палата на Народа". Бяха дошли хора от няколко румънски града, както и ние от България. Присъстващите бяха предимно анархисти и пънкари, също така дойдоха и хора от две НПО-та, борещи се против дискриминацията и сексизма. На площада имаше доста полиция, както и разни любопитни репортери, снимащи с камери и апарати. След като се събраха около 100 човека, което за съжаление бе доста по-малко от очакваното, шествието потегли. Разпънаха се няколко големи транспаранта с послания против фашизма и дискриминацията, развяваха се знамена, скандираха се силно антифашистки лозунги и се раздаваха листовки с историята и значението на 9-ти Ноември на хората по улиците. Някои от хората очакваха евентуално посещение от наци скиновете на Noua Dreapta (Новите Десни), но такива не се появиха. След около час и половина обикаляне по централните улици, шествието завърши на същия площад, от който бе тръгнало. В крайна сметка въпреки пречките, били те от страна на общината или на времето, шествието се състоя и не беше никак зле. Дано занапред повече хора се осъзнаят и поемат активна роля в борбата срещу фашизма, ксенофобията и дискриминацията, защото те са факт и наистина съществуват, а апатията и безразличието на хората позволява на тези злини да се развиват и усилват. Всеки трябва да разбере, че неутралността помага единствено на потисника, а никога на жертвата. Бъдете активни!

DIY (Do-It-Yourself)

В последно време ние все по-често започнахме да използваме израза DIY ("направи си сам") и се стремим да се придържаме към етиката му. С този текст бихме желали да кажем накратко, какво означава това за нас. Помним, че още от ранно детство сме имали моменти, в които сме проявявали изобретателност и сме правили разни неща сами. Пораствайки, започнахме да усещаме как системата се опитва да ни ограничи и специализира в практикуването на едно единствено нещо. Още в основното училище бяхме подтиквани от родители и учители да влезем в подходящата гимназия, а след това в подходящия университет, за да станем специалисти в областта, която "сме си избрали". Разбира се, винаги има изключения и е много хубаво да вършиш нещо, което ти харесва, но малцина имат тази възможност. Така се стига до момента, в който има много специалисти по различни въпроси, разбиращи само от своето. Какво ще направиш ако ти се наложи да свършиш нещо, от което не разбираш много? Ще извикаш ли съответния специалист или ще се пробваш да решиш проблема сам? Няма нищо по-вълнуващо и надъхващо от това да видиш, че резултатът от собствените ти усилия е успешен. Затова вместо да плащаш на специалисти за най-различни неща, по-добре прочети някоя книга с практически съвети или се консултирай с приятели, за да свършиш нужното сам. DIY дава свобода на въображението ти и развива креативните ти възможности. Започвайки с приготвянето на вечерята ти, вместо да ходиш на ресторант, с правенето на твои собствени дизайни значки, нашивки и тениски, вместо купуването на готови такива, минавайки през издаването и разпространяването на музикални албуми, както и организирането на некомерсиални концерти, без да разчиташ на разни компании, които единствено се интересуват от печалбата, и стигайки до правенето на мебели и жилища. А защо не и да организираш целия си живот спрямо този принцип. Може би един ден ще създадеш еко ферма, произвеждайки самостоятелно храната и дрехите си, служейки за пример и вдъхновение на други хора, които биха се ентусиазирали, така че да изградите мрежа от автономни и самоиздържащи се анархистки общности, които си сътрудничат помежду си. DIY е стремеж към независимост и самоустойчивост – стъпка напред по пътя към свободата. Цялата идея е да върнем живота си в свои ръце и да решаваме сами за себе си. Да го духат всички специалисти, шефове и политици. Не се нуждаем от тях, за да живеем, защото помагайки си взаимно, сами можем да постигнем това, което желаем.

Окупираният офис – романтични истории за революцията на тавана

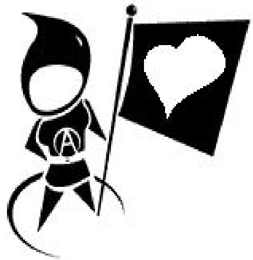

Началото на тази история започва малко преди семестриалното ми завършване на университета. Бях прекарал четири изключително бурни години в добре познатия "Студентски град" в София. Наближаваше краят на последния ми семестър, а с него и пребиваването ми в общежитията. Трябваше бързо да намеря ново място за живеене, ако исках да остана в София. Обмислих хиляди варианти за квартира, но всички бяха доста скъпи за мен. По това време работех за един уеб сайт. Работата бе доста приятна – пишех новини, обработвах снимки, водех някакво примитивно счетоводство в офиса, а най-хубавото беше, че имах по 1-2 свободни седмици на месец, но за съжаление заплатата ми беше много ниска. Оказа се, че за да живея на квартира, трябва да си намеря "сериозна" и по-скъпоплатена работа. За мен това означаваше да си сложа окови и по цял месец да бачкам само, за да си покрия разходите за спане и храна, и току виж ми останал някой лев за забавление през уикенда. Тази идея определено не ми се понрави, защото не исках да жертвам свободното си време за една надница. Тогава ме озари гениалната мисъл да се нанеса в офиса. Шефът ми живееше в чужбина и идваше в България само за известни периоди от време. При така стеклите се обстоятелства нямаше какво да губя и затова реших да пробвам. Офисът беше едно таванско помещение с две стаи и предверие. По това време бях с малко багаж в София, защото до този момент бъдещето ми бе неясно и след напускането на общежитията ходех да нощувам в приятели. Чувствах се малко като охлюв, нарамил къщата си (раницата ми) на гърба. Така лека полека се нанесох в офиса и си скатах нещата в един кашон. Спях на пода със спалния чувал. Лятото тъкмо беше започнало и времето беше доста топло. Лошото на офиса бе, че нямаше баня. Имаше само тоалетна и мивка със студена вода. Това не ме стресна, тъй като съм израснал на село, а там топлехме вода в кофи, за да се къпем. Но при първата ми такава баня в офиса бях неприятно изненадан. Каналът за оттичане на водата бе запушен и стана малко наводнение. Опитах се да го отпуша, но се оказа, че съседите от долния етаж на кооперацията са го зазидали. Кофти тръпка. Горещо лято, много пот, а ти няма къде да се изкъпеш. Почнах да ходя по приятели, за да ползвам баните им. Също така успях да измисля доста екстремен начин за къпане в моя кенеф. Топлех си вода с бързовара, след което намокрях една тениска и се изтърквах с нея, после се насапунисвах и отново с тениската внимателно отмивах сапуна без да мокря пода. Другият проблем възникваше, когато шефът ми се връщаше

в България. Понякога той оставаше до късно в офиса и трябваше да скиторя из улиците, докато си замине. Също така трябваше да ставам по-рано сутрините, за да не ме завари, че спя там. Така живеейки като партизанин лятото отмина неусетно и дойде есента. Много се чудех дали да продължа по същия начин или да напусна. Един ден проведох разговор с шефа. Бяхме в добри отношения, а също така работех за него от създаването на сайта. Тогава му обясних как стоят нещата и това, че нямам къде да живея. Той ми разреши да остана да живея в офиса, при положение, че не правя мизерии там. Не съм злоупотребявал с доверието на шефа, но когато той беше в чужбина съм приютявал пътуващи другари, нямащи къде да останат. Също така започнахме да използваме тавана като репетиционна и "звукозаписно" студио. Част от Катарзис колектива сформирахме акустична анархо пънк банда, която и до ден днешен няма име. Китари, флейти, тарамбуки, маракаси и гръмки слова за съпротива и по-добър живот изпълваха тавана. Подготовки за протести, рисуване на транспаранти, правене на плакати, листовки и брошури. Офисът се превърна в едно наистина магическо място. Бях пълен с ентусиазъм и изживяваш своите дни на война и нощи на любов. И така зимата дойде, а с нея и студа. Извадих късмет, че си намерих един матрак на улицата, защото вече беше много студено да се спи на пода. Гледах да не включвам печки, защото иначе трябваше да плащам част от тока. В най-студените нощи съм се сгушвал в два спални чувала, навлечен с две-три блузи, панталони и вълнени чорапи. Беше истински хардкор, но кръвта ми вреше и кипеше. Имах късмет, че зимата беше кратка. Така след това, което преживях си мисля, че вече нищо не може да ме спре. Мина пролетта, а след нея и лятото. Животът в столицата взе много да ми писва. Голям град, голяма мизерия. Въпреки ниската заплата успях да спестя парички и реших да скъсам синджира и да се махна. Исках да се отдам повече на активизъм и така напуснах работа. В момента се занимавам с доста неща: пиша и разпространявам анархистка пропаганда, заедно с приятели организираме разни мероприятия, опитвам се да помагам на хората около мен с каквото мога, пътувам често, спортувам доста, а също така съм запланувал една европейска обиколка по анархистките центрове и еко ферми. Общо взето се занимавам с това, което искам, но изпитвам известна носталгия към живота ми в София и по-специално към живота на тавана. Много спомени, както хубави, така и лоши, карат ме да въздишам с усмивка на лице. Вълшебни бяха тези дни и нощи там горе – Революцията на тавана!

Идеята за “нормалния секс”

Ужасно много хора прекарват ужасно много време, тревожейки се за секса. Ние се притесняваме от това, какъв секс правим (или не правим). Ние дори се безпокоим от това, какъв секс правят (или не правят) другите. Цялото това безпокойство понякога ни кара да казваме на другите хора какъв секс те трябва да правят или не трябва да правят. Някои дори се възползват от нашата несигурност и безпокойство относно секса и се опитват да ни продадат най-различни неща. Но ние можем да променим това.

Сексът продава

Корпорациите обожават факта, че ние сме токова зависими от секса. Те ни продават образи на “привлекателни” хора, на които повечето от нас никога няма да приличат. Това ни подтиква да купуваме всичко от безалкохолни напитки и списания до автомобили и туристически ваканции. И същевременно ни прави толкова несигурни относно нашата привлекателност, че харчим дори повече пари за неща като дрехи и козметика, книги със секс съвети, диети, та чак и за пластични операции. Този порочен кръг означава, че корпорациите трупат все повече и повече печалби, докато ние се чувстваме все по-несигурни и незадоволени. Готин трик, а?

Също така, рекламите и масмедиите оформят нашите идеи и възприятия относно кое е секси и какъв трябва да е истинския секс. Медиите не ни дават това, което желаем. Те създават образи и след това ни убеждават и карат да ги желаем. Същевременно ни е казано, че сексът е нещо напълно естествено – просто се случва. Колко реалистично е това?

За щастие ние имаме собствени предпочитания и работейки заедно с други хора бихме могли да разчупи наложените ни стереотипи и правила за поведение. Сами можем да решим за себе си, кое е “секси”. Можем да споделим нашия опит за това, какъв е наистина секса. А също и какъв бихме желали той да бъде. Можем да създадем алтернативи, така че сексът да е за хората, а не за печалби.

Това е грях

Не трябва да вместваме секса в традиционните норми за морал и нравственост. Вместо това може да се насочим към уважението, разбирането, удоволствието и общуването. Можем да мислим самостоятелно. Ние също така можем да променим мнението на другите хора за секса като говорим по-открито и свободно. Не трябва да приемаме живота такъв, какъвто е – ние имаме силата да променяме нещата!

Думи като *грешен*, *неморален*, *анормален* и *неестествен* се използват много от хора, които се чувстват неловко относно секса. Но кой има право да съди и решава? Въпросът е там, че няма истина относно секса. Свещеници, политици, психолози и родители им се иска да мислят, че знаят кое е

правилно и кое е грешно, що се отнася до секса. Може би това ги кара да се чувстват по-добре спрямо своите сексуални страхове и тревоги. За нещастие това кара и други хора да се чувстват притеснени.

Сексуалността, както всички други аспекти от живота, е много сложна. Сексуалните фантазии, взаимоотношенията и поведенията варират драматично между културите и дори между индивидите от една култура. Дори в една и съща култура различните индивиди не биха постигнали съгласие относно кое е "секс" и кое не е!

Не трябва да приемаме като чиста монета "истината за секса", която получаваме от списанията, религиите или приятелите. Това, което можем да направим, е да се образоваме, да разговаряме с другите и да се подкрепяме взаимно в трудните моменти. Можем да развием самоуважение и увереност, за да поискаме това, което желаем, както и да кажем НЕ на това, което не искаме. Можем да подобрим връзката си с нашите сексуални партньори, за да се уверим, че всички са доволни и щастливи от това, което правят. Можем да се образоваме и опознаем по-добре нашите тела, както и да научим нови начини, за да се поддържаме в добро здраве.

Също така бихме могли да създадем добри взаимоотношения с други хора. Говоренето с другите като с равни, както и правенето на наш самостоятелен избор ни кара да се чувстваме по-добре за нас самите, отколкото ако се чувстваме така, че все едно нямаме избор. А ако се чувстваме по-добре относно себе си, тогава получаваме и по-голяма наслада от живота.

Но взаимоотношенията не са лесно нещо. А повечето не са равноправни. Колко равноправни са взаимоотношенията ви с политиците? Или с шефовете? Или с партньорите ви? Не е лесно да се говори и да се живее с другите като с равни, защото не сме го практикували достатъчно! Но винаги може да се опитаме да го направим.

Приказки за секса

Прекарваме много време, мислейки и говорейки за секс, защото нашето общество се чувства доста неловко относно него. За нещастие повечето от тези приказки само прикриват нашите притеснения, отколкото да се справят с тях. Казваме кофти шеги и играем най-различни роли – мъжкаря хомофоб, секс специалиста, превзето скромната жена, правеща се на светица и тн. – като по този начин се опитваме да се скрием от страхове си. Така се бълват страшно много приказки, но общуването е изключително малко. Ако искаме да се чувстваме приятно относно секса и ако искаме да живеем в общество, където сексът е просто една приятна част от живота, а не нещо толкова плашещо, то ние трябва да се опитаме да говорим за секса по различни начини.

Курви и Ебачи

Жените, които правят секс с "много" хора, са наричани курви. Мъжете, които правят секс с "много" хора са наричани ебачи или истински мъже. А тези, които не се интересуват от секса с други хора, са наричани "анормални". Бихме могли да обърнем повече внимание на неща като общуването, уважението и безопасния секс, отколкото на "точния" брой партньори.

Сексуална дезориентация

По общо мнение хората могат да се разделят на три категории в зависимост от това, дали си падат по жени, мъже или и двете. Това е доста популярно схващане, но изглежда, че причинява ужасно много притеснения и страдание. Хората много се безпокоят за техния имидж и се опитват с всички сили да се уверят, че другите осъзнават "какви" в действителност са те. В същото време ние се безпокоим и за това, "какви" са другите хора – дали те са като мен или са различни? (Но не сме ли всички различни?) Нещата са дори и по-зле, защото някои хора са толкова загрижени и нетолерантни спрямо тези "различия" и често се случва те да нападат другите хора, било то физически или вербално. В крайна сметка много хора страдат, когато желаят някой от "неправилния" пол или когато се притесняват, че другите хора биха ги преценили погрешно. Тази идея за "сексуалната ориентация" води до толкова много страдание за нещо, което трябва наистина да е приятно и прекрасно. Може би трябва да се отървем от нея и просто да се наслаждаваме на себе си, такива каквито сме...

Неща, които може да направите

Внимателно поставете под съмнение и оспорете наложените възприятия за секса – както вашите, така и на другите. Опитайте се да не реагирате просташки, решавайки, че нещо е напълно правилно или напълно грешно. Животът много рядко е чернобял.

Намерете начини да се чувствате секси без да купувате нещата, които рекламите се опитват да ви продадат. Може да се окаже забавно да си поиграете с външния си вид.

Опитайте се да поемате емоционални рискове – да бъдеш честен относно страховете и желанията си е плашещо. Но колкото повече го правим, толкова повече разбираме, че не сме сами. Малцина наистина се чувстват толкова уверени, колкото действат!

Ако се чувствате притеснени относно секса или нещо подобно, тогава ще е добре да намерите някой, с който да поговорите за това.

Опитайте се да не съдите другите хора заради техните взаимни сексуални желания, фантазии, поведения или връзки.

Когато общувате с настоящи или бъдещи сексуални партньори, запомнете, че трябва да уважавате техните нужди и желания. Слушайте ги и наблюдавайте езика на тялото им.

Подкрепяйте отворени дискусии за секса и взаимоотношенията, било то в

училище, в дома, на работа или на вън с приятели.

Задавайте въпроси и слушайте. Може да научите много по този начин.

Намерете подкрепа – рисковано е да предизвикваш идеите за секса. Практикуването и подкрепата ще помогнат много!

В днешното общество сме насърчавани да си задаваме въпроси като:

Нормален/нормална ли съм?

Малко партньори ли съм имал/а?

Или твърде много?

Гейски ли се държа?

Или не достатъчно гейски?

Маструбирам ли достатъчно?

Или може би твърде много?

Правя ли най-добрите пози?

Владея ли правилните техники?

Тялото ми с подходящите размер и форма ли е?

Модерни ли са дрехите и прическата ми?

Но съществуват по-добри въпроси, които трябва да си зададем?

Уважавам ли другите хора?

Задоволени ли са нуждите и желанията ми?

Удобно ли се чувствам, говорейки за секс?

Щастлив/а ли съм?

Анархистка съпротива

Изминали сме дълъг път. Изговорени са много приказки относно дали е по-добре да се изправим срещу разрушителя на Земята или да задоволим нашите желания тук и сега. Да се бием за Революцията или да избягаме. Да унищожим хидрата или да отсечем само една от нейните глави. Да сломим чудовището или да създадем наш собствен свят в търбуха на звяра. Да живеем за мига или да се борим за утрешния ден. Да се бунтуваме или да се забавляваме.

За да променим нашия свят, ние трябва да променим себе си. За да променим себе си, трябва да променим света. Дихотомното мислене е цивилизовано и пагубно, затова трябва да осъзнаем и разберем нуждата от баланс. Борим ли се срещу йерархията, докато същевременно я налагаме сами? Говорим ли срещу расизма и другите дискриминации, като същевременно ги поддържаме чрез собствените си действия? Обичаме ли Земята, докато в същото време я потъпкваме?

Да подивеем (да се освободим от наложеното робство), означава да се съпротивляваме срещу силите на господство в най-критичния момент на контрол: този върху нашата същинска природа. Може ли господарят да пороби тези, които няма да бъдат роби? Да се съпротивляваме, означава да отблъснем силите на потисничество и контрол, използвайки отново необузданата ни и дива природа, както и защитавайки себе си и животите на тези, с които сме свързани. Да се съпротивляваме, означава да подивеем, а да подивеем, означава да се съпротивляваме. Това е един процес на борба срещу цивилизацията, докато същевременно преследваме дивите си мечти.

Анархистите като цяло и по-специално еко-анархистите подкрепят преките акции пред посредническите и символични форми на съпротива. Различни методи и подходи, включващи културна подривна дейност, саботажи, въстания, политическо насилие и други, са били и остават неизменна част от анархисткия арсенал за атака. Нито една тактика не би била достатъчно ефективна за значителна промяна на сегашния съществуващ ред, но тези методи, комбинирани с открита и нарастваща социална критика, са от изключително значение. Подриването на системата може да се прояви като съвсем незначително, до изключително силно и драматично. Саботажът винаги е бил жизненоважна част от анархистките дейности, било то под формата на спонтанен вандализъм (обществено открит или тайно през нощта) или чрез нелегални действия на ъндърграунд групировки. Напоследък групи като Earth Liberation Front и Animal Liberation Front (радикални групи за защита на природата и животните, съставени от независими и автономни клетки, които вземат под прицел тези, които печелят за сметка на разрушението на природата и експлоатацията на животните) започнаха да нанасят множество финансови щети на стойност от милиони долари, разрушавайки корпоративни офиси, сгради, лаборатории и друго корпоративно имущество. Тези групи имат за цел да защитават живота на Земята и да нанасят финансови щети на експлоататорите и, без да причиняват жертви, но поради най-често използваните им средства – палежите на имущество – те са набедени за терористични организации. През 2006 г. в САЩ започнаха масови арести и съдебни процеси с обвинения за тероризъм на хора от тези групи. Въпреки това бунтовническите дейности са от изключително значение. Те биха могли да нарушат общественото спокойствие, което ща накара хората спонтанно да освободят своя гняв и най-вероятно да го използват за революционна промяна. Протестите в Сиатъл през 1999, в Прага през 2000, в Генуа през 2001 и на много други места, са нагледен пример за искрата от въстаническата дейност, която въпреки ограничените си размери, може да се разглежда като опит да се поеме по бунтовническия път и качествено да скъсаме връзките с реформистите и цялата система на потисничество.

Революция срещу Реформа

Като анархисти ние изцяло се противопоставяме на правителствата, а по същия начин и на всякакъв вид сътрудничество и посредничество с държавата (както и други йерархични и потиснически институции). Тази позиция обуславя известна последователност или стратегическа насока, която исторически да се отнася към революцията. Колкото и да е изкривено, разводнено, както и свързвано с най-различни идеологии и програми, това понятие все още има значение за анархистите. Под революцията ние разбираме нарастващата борба за промяна на социалния и политически пейзаж по един фундаментален начин; за нас анархистите това е цялостното преустройване на обществото. Думата "революция" е зависима от ъгъла, от който се разглежда, така както и термина "революционна дейност". И отново, за анархистите, това е дейност, която се стреми да унищожи напълно властта. Реформата от друга страна обхваща дейности и стратегии, имащи за цел само леко да коригират, променят, или селективно да поддържат елементите на настоящата система, като се използват методите и средствата на самата система. Целите и методите на революцията не могат да се диктуват, нито да се изпълняват от системата, срещу която са насочени. За анархистите революцията и реформата са две несъвместими неща.

Освобождение срещу Организация

Ние сме същества, които се стремят към дълбока и цялостна промяна на

цивилизования ред, анархисти, желаещи неограничена свобода. Ние се борим за пълно освобождение, за децентрализирана и непосредствена връзка със заобикалящия ни свят, с нашите любими и близки. Организационните модели единствено ни натоварват допълнително със същата бюрокрация, контрол и отчуждение, което получаваме от сегашно утроената система. Дори и когато се случи да е добронамерен, организационния модел произлиза от наставническо и недоверчиво съзнание, което изглежда противоречиво с анархията. Истински близките връзки произлизат от дълбокото разбиране на индивидите едини с други, чрез лични взаимоотношения, основани на нуждите на всекидневния живот, а не чрез взаимоотношения, базирани на организации, идеологии, или абстрактни идеи. Типично за организационния модел е, че той потиска индивидуалните нужди и желания за "доброто на колектива". Почвайки от партиите, платформите, федерациите и така нататък се забелязва, че колкото размера на проектите нараства, толкова значението и връзката им с живота на отделния индивид намалява. Организациите са средства за стабилизиране на креативността, контролиране на разногласията, и намаляване на "контра-революционните" елементи. Те поставят количеството, пред качеството, както и предлагат малко възможности за независими мисли, идеи и дейности. Неформалните афинитетни сдружения имат склонност да минимизират отчуждаването от решенията и процесите, както и да намалят посредничеството между нашите желания и действия. Взаимоотношенията в групите по афинитет са най-добри, защото са вътрешно свързани и временни, а не фиксирани и постоянни.

Саботаж

Невероятно е, че толкова много анархисти позволяват да бъдат въвлечени в изсмукващи-енергията, реторични дебати с либерали, които се опитват да обърнат стратегическите въпроси в моралистки и да представят разрушаването на корпоративно имущество и икономическия саботаж като "насилие", и по този начин да контролират гнева на тези, които ясно са разпознали потисниците си и въстават срещу тяхното управление. Почитта към имуществото е преданост към капитализма и към ценностите на системата, която някои от нас сериозно са решили да унищожат, а не да реформират. Знаем, че нашите врагове боготворят имуществото си и че източника на тяхната сила (в света, които те са създали) е собствеността и богатствата, които са откраднали, а ние не изпитваме и капка уважение към нещата, чрез които системата се опитва да ни потиска. Ако наистина се опитваме да се отскубнем от веригите, с които сме вързани в това общество, ако сме готови да се изправим срещу потисниците си, докато все още има време, то тогава трябва да ги нападаме така, че да ги заболи, а това няма да стане чрез гласуване и мирни бдения. Нашият враг - индустриалната капиталистическа мега машина – трябва да се отслаби преди да може да се унищожи напълно, а това може много ефективно да се постигне чрез безмилостни атаки и осакатяващи удари право в ключовите и жизненоважни за системата места. Движения като Earth Liberation Front и Animal Liberation Front са доказали, че икономическия саботаж е много ефективен в опитите да изкарат определени компании и индустрии вън от бизнеса. Нашата задача сега е да изкараме цялата система вън от бизнеса.

Насилие

Докато повечето от нас се стремят към мирно и хармонично съществуване, от изключително значение е да разпознаем контекста на света, в който живеем. По-голямата част от хората на планетата живеят в глад и мизерия, не защото не са станали "цивилизовани" или "модернизирани", а защото са зависими от силите на тъй наречения "първия свят", който ги принуждава да бъдат работна сила и дъмпингова земя за него. А другите, които живеят в "първия свят", също изпитват известни проблеми от това. Много от тях са подложени на изключително отчуждение, физическо израждане, психическо разстройство, и духовна празнота. Няма спор, че всички ние сме се запътили с адска скорост по еднопосочната пътека, водеща ни към сигурна гибел. Излишно е да се казва, че в момента се намираме на ръба на екологична катастрофа. Имайки това в предвид, за нас е важно да поемем отговорност за ситуацията и да действаме сега... защото времето изтича!

За революционните анархисти е присъща идеята за бунта, както и насърчаването на борбата за пълно освобождение. Тя може да приеме много форми, но реформирането на потисническата система не може да се смята за революционно дело. Въпреки, че повечето от действията на анархистите биха се смятали за ненасилствени, не съществуват ограничения за формата на нашата съпротива. Като анархисти ние трябва категорично да отхвърлим всички ограничения, опитващи се да контролират начина, по който се съпротивляваме. Физическите взаимодействия с властта трябва да минат отвъд пасивните и символични акции. Всъщност много анархисти приемат революционното насилие като необходима и естествена реакция срещу потисничеството. Ако се вгледаме, където и да е, в естествения свят, ще видим, че самозащитата е инстинктивна. Това не може да се отхвърли от хипотетични идеали. Важно е да се оспорят идеологическите ограничения, произхождащи от места с изключителна привилегия. Повечето хора на земята нямат възможността да решат, какъв трябва да е "най-правилния"

отговор срещу потисничеството, а често залогът е живот или смърт. Не става въпрос за индивидуално отразяване или идеологическо усъвършенстване; става въпрос за това, дали ще направиш нещо или ще умреш. Не искаме да кажем, че всеки се нуждае от войнствена съпротива, а по-скоро, да кажем, че тя съществува, че е оправдана в много случаи и че не трябва да се осъжда. Революционното насилие в най-различните си форми е необходим отговор срещу институционализираното насилие на системата, а също и необходимост, за да продължи живота на земята. Да, ние трябва да излекуваме раните, причинени от смъртоносния поход на цивилизацията, но лечебния процес може да продължи, само когато сме способни да спрем нанасянето на тези рани от потисниците. Както Франц Фанън казва, съществува един вид катарзис и задълбочаване на взаимната връзка в актовете на въстание и физическото премахване на нечий потисник. Въпреки, че някои не могат или отказват да видят, че сме се изправили пред смъртта, тя е там и ние трябва да и отговорим в акт на самозащита и на освобождение.

Свободен Живот

Огледай се наоколо. Какво виждаш? Обграден/а си от забързани и изнервени хора, никога не мислещи за смисъла на тяхното съществуване. На пръв поглед те може да изглеждат живи, но в действителност не са. Туптенето на сърцата им не ги прави наистина живи. По-скоро те са се превърнали в роботи, машини, програмирани от техните господари винаги да слушат и изпълняват. Това програмиране е започнало още в ранна детска възраст, когато свободолюбивият детски дух е бил убит. Училищата с тяхната авторитарна структура ни учат винаги да изпълняваме, каквото ни наредят, без значение дали ни е приятно или не. Учат ни да бъдем тихи и кротки. Не искаме да кажем, че сме против образованието, а по-скоро не одобряваме сегашната образователна система. Вярваме, че индивидът би се развил най-пълноценно в едно наистина свободно училище, където всеки сам решава с какво иска да се занимава и какво ще учи. "Който учи ще сполучи" – случайно този израз да ви е познат? Постоянно ни го натякват и ни казват, че след като завършим университета ще си намерим хубава и високоплатена работа. Но колко хора наистина се наслаждават на работата си? Да, винаги има изключения, но мнозинството от хора няма този късмет. На хората им се налага да работят, за да оцеляват и в повечето случаи те вършат неща, които ако не им трябваха пари, никога нямаше да правят. Продавайки се на алчни работодатели, забогатяващи на техен гръб, хората жертват едно от най-скъпите неща, които притежават, а именно своето време – своя живот. Работния процес изсмуква всичкото свободно време и енергия на работещите индивиди. Те прекарват повечето си време на работното място, в автобуса или в техните автомобили пътувайки за работа или обратно, както и в дома, почивайки си от/за работа. Хората нямат достатъчно време да мислят за други неща, освен за работа. Точно това желаят техните господари – да не позволяват на хората да мислят, защото случайно могат да им дойдат разни опасни идеи и да спрат да водят програмирания си живот. Днес живеем в капиталистическо общество и

наистина се нуждаем от пари за някои неща, но дали наистина имаме нужда от всичко, което купуваме? Голяма част от нещата се купуват, не защото хората имат реална нужда от тях, а защото някой ги е убедил в това. Тук се намесва рекламната индустрия, която благодарение на своите оръжия и най-вече на телевизията манипулира хората. Рекламите са като куршуми, изстреляни право в твоя мозък, карайки те да купуваш непрестанно, да теглиш кредити, заеми и какво ли още не. Някога замисляли ли сте се от какво наистина се нуждаете, за да оцелеете? Не е много. Основните нужди на човек са храна, подслон, дрехи и транспорт. Бихте харчили по малко за храна ако сте вегетарианец, както и ако засадите градина и сами си отглеждате храна. А относно напитките, мислим, че водата е най-доброто нещо и трябва да и се наслаждаваме, докато я има. Зарежете алкохола, цигарите и другите наркотици. Освен, че не са полезни за здравето и струват скъпо, те създават фалшиви моменти на наслада и релаксация, докато неусетно ви поставят в окови и станете зависими от тях. Ако има изоставени сгради в района, където живеете – възползвайте се. Окупирайте ги! А ако няма такава възможност, тогава наемете къща или голям апартамент с група приятели и живейте колективно. Евтини и качествени дрехи може да се намерят в магазините за втора употреба, а ако ви бива в кражбите – още по-добре. Приложете градските си пиратски умения, като влизате в пробната с няколко дрехи и излизате с по-малко. Няма за какво да се чувствате гузно, тъй като тези дрехи най-вероятно са взети безплатно, нещо като дарение за страните от третия свят. Друга интересна идея за да се сдобиете с най-различни полезни неща е безплатния пазар. Приложете идеята на практика като организирате такъв безплатен фестивал в своя град или село. Призовете хората да споделят ненужните им вещи, вместо да ги изхвърлят на боклука. Относно транспорта в градски условия бихме казали само едно – яхвай колелото! То е както екологично, така и забавно. А ако пътувате на дълги разстояния може да минете само с един палец. Пътуването на стоп не е толкова опасно, колкото го описват, а напротив. Това бяха няколко примера за оцеляване, чрез които бихте могли значително да намалите разходите си, а от там и работно време нужното за изкарване на съответните пари. Но ние не желаем просто да оцеляваме. Ние искаме истински живот, изпълнен със щастие и наслада. Нашата страст, креативност и изкуство са нещата, които ни карат да се чувстваме живи. Ние пеем, танцуваме, любим се под звездите и знаем, че нищо не може да ни попречи да вземем това, което желаем. Ние сме вятъра на промяната, цветето раздиращо бетона, вирусът, унищожаващ тази програмирана система. Ние сме мечтатели, идеалисти, романтици, лунатици, господари без роби и богове без поклонници. Не бихме се спрели пред нищо. По-добре да умрем в поражение, от глад или полуда, отколкото да сведем глава и отстъпим. Ще се борим докрай, защото това е борба за нашия живот и ще останем истински до гроб.

Интересни места в Internet:

На български:

www.diy.aresistance.net

www.aresistance.net

www.bulgaria.indymedia.org

www.anarchyfuture.aresistance.net

www.a-bg.net

www.savanne.ch/svoboda

www.zazemiata.org

www.bluelink.net

www.radr.net/ZBG

www.vegetarianstvoto.hit.bg

www.vegebg.org

www.gorichka.bg

www.iwns.org

На английски:

www.crimethinc.com

www.infoshop.org

www.signalfire.org

www.indymedia.org

www.peoplesglobalaction.org

www.foodnotbombs.net

www.earthfirst.org

www.greenanarchy.info

www.peta.org

www.nocompromise.org

www.animalliberationfront.com

www.freegan.info

www.clownarmy.org

www.adbusters.org

www.stencilrevolution.com

www.rootsofcompassion.org

ЗНАНИЕТО Е ОРЪЖИЕ. ДА СЕ ВЪОРЪЖИМ!

Може да изпращате коментари, критики, идеи, материали и любовни писма до:

katarzis@riseup.net

anarchy
is for
lovers